

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 541 2 Korintasve 16

PALI PLANIFIKON TË VIZITJË PËRSËRI KORINTIN

“Vallë nëse ju mbetët prapa, pra, nga kishat e tjera, rveç se në faktin se unë nuk u bëra barrë për ju? Falmani këtë gabim. Ja, kjo është e treta herë që jam gati të vij te ju, dhe nuk dua t`ju bëhem barrë, sepse s`kërkoj pasuritë tuaja, por juve; sepse bijtë nuk e kanë për detyrë të mbledhin për prindërit, por prindërit për bijtë.” [2 Kor. 12:13-14].

Pali ishte ati i tyre shpirtëror. Ai i kishte drejtuar ata për tek Krishti dhe kishte themeluar kishën në Korint.

“Sa për veten time, unë do të shpenzoj me gëzim dhe do të shpenzohem për shpirtrat tuaja, megjithse ju dua më fort dhe më doni më pak.” [2 Kor. 12:15].

Pali thotë: “Megjithëse ju dua më fort, ju më doni më pak.” Kjo tingëllon si një ankim, apo jo? Fryma e Zotit insiston që ai të mos tregojë për gjërat që ka parë në qiell, por të tregojë për vuajtjet dhe zhgënjimet këtu poshtë.

“Ashtu qoftë! Unë nuk u bëra barrë për ju; megjithatë, duke qenë dinak ju zura me dredhi.” [2 Kor. 12:16].

Vini re këtë njeri. Ai thotë: “Unë nuk u dhashë pas asaj që kishit, por pas juve vetë. Unë doja që t`ju fitoja për Krishtin.” A nuk u tha Zoti Jezus apostujve të Tij të njëjtën gjë? Ai u tha: “Më ndiqni dhe do t`ju bëj peshkatarë njerëzish.” (Mat. 4:19) dhe nuk tha se cdo peshk që ata do të kapnin do të kishte një copë ari në gojën e tij! Ai i bëri ata peshkatarë njerëzish. Ky është theksi.

“Mos përfitova vallë ndonjë gjë nga ju me anë të ndonjë që dërgova te ju?

Unë iu luta Titit dhe me të dërgova edhe këtë vëlla. Mos

përfitoi gjë Titi nga ju? A nuk kemi ecur me të njëjtin frymë dhe në të njëjtat gjurmë?” [2 Kor. 12:17-18].

Pali nuk përdori metoda të zgjuara. Ai e predikoi Fjalën e Zotit me thjeshtësi dhe nuk dërgoi njerëz të tjerë për të përfituar nga korintasit.

“A mendoni përsëri se ne kërkojmë të justifikohemi para jush? Ne flasim përpara Perëndisë, në Krishtin, dhe të gjitha këto, o fort të dashur, janë për ndërtimin tuaj. Sepse kam frikë se mos kur të vij nuk ju gjej sikundër kam dashur dhe se mos ju më gjeni sikundër nuk keni dashur juve se mos ka grindje, xheloz, zemërim, shpërthime, përgojime, insinuata, kryelartësi, ose trazira midis jush;” [2 Kor. 12:19-20].

Këto janë gjërat që priste të gjente Pali në kishë, kur të shkonte atje. Ata prisnin shumë gjëra nga Pali. Po kështu Pali priste shumë gjëra prej tyre. Por çfarë gjeti ai në të vërtetë? Atje pati debate dhe diskutime.

Unë kam një kohë të gjatë në shërbesë dhe kam arritur në një pikë ku nuk e kam shumë qejf debatin. Unë marr shumë letra nga njerëz që dëgjojnë programet e mia radiofonike dhe duan të debatojnë në lidhje me një doktrinë apo deklaratë që unë kam bërë në radio. Miq, vazhdoni të ecni sipas pikëpamjes tuaj dhe lutuni për mua që nëse e kam gabim të drejtohem sipas së vërtetës të Frymës së Zotit. Ju nuk mund të më bindni me një letër të gjatë, sepse të them të drejtën nuk kam durim për ta lexuar. Dikush mund të thotë se jam shumë fanatik dhe mendjengushtë. Mund të jetë e vërtetë që jam, por nuk besoj se diskutimi dhe debati do të arrijnë ndonjë gjë. Puna jonë është të ndajmë Fjalën e Zotit dhe unë do të përpiqem të mos debatoj për asgjë. Unë mësoj Fjalën e Zotit, kur kaloj në të dhe mësoj Shkrimet.

Kisha bashkëkohore është e mbushur me të gjitha gjërat që përmend Pali këtu, grindje, xheloz, zemërim, shpërthime dhe thashetheme.

“A ke dëgjuar për filanin, apo filankën?”

“Jo, nuk kam dëgjuar gjë.”

“Mirë, se po të tregoj atëherë.”

Pastaj fillojnë të thonë gjëra shumë të ulta për një person të caktuar. Ata janë duke pëshpëritur. Dikush ka thënë se disa njerëz do të besojnë cdo gjë nëse ajo që u thuhet u pëshpëritet. Pastaj kemi fjalën kryelartësi. Shpesh kam pyetur veten se cfarë ka dashur të thotë Pali me këtë. Shpjegimi më i mirë që kam dëgjuar është nga Dr. H. A. Ironside. Ai thotë se kjo fjalë i kujton një bretkosë të fryrë ulur në anë të një përroi. Ajo bretkosë duket dy herë më e madhe sec është zakonisht. Por cfarë ndodh nëse ti hedh një gur drejt saj? Ajo bëhet sërish e vogël dhe futet menjëherë në ujë. Fjala më e mirë që mund të përdorim për të përshkruar ‘kryelartësinë’ do të ishte fryrje. Disa të krishterë janë të fryrë dhe të kapardisur.

“Trazira” janë shqetësimet në kishë. Klika të vogla që mbidhen bashkë shkaktojnë trazira. Ato qarkullojnë peticione që duhen firmosur dhe gjëra të tilla. Ato shkaktojnë trazira.

“se mos kur të vijë sërish, Perëndia im do të më përulë në mes tuaj dhe unë do të vajtoj për shumë nga ata që kanë mëkatuar më parë dhe nuk u penduan për fëlliqësinë, kurvërinë dhe shthurjen që praktikuan.” [2 Kor. 12:21].

Korinti ishte një qytet i ulët. Ai njihej si qendra e mëkatit në të gjithë Perandorinë Romake. Ai ishte Las Vegasi, apo Amsterdami i asaj kohe, apo cdo qytet tjetër i ndyrë që mund të përmendni sot. Ai ishte vendi ku njerëzit shkonin për të mëkatuar. Është e vërtetë që aty ku mëkati është me bollëk, hiri është akoma më me bollëk. E megjithatë, korintasit i shikonin me butësi këto gjëra të mëkatshme.

Kjo nuk paraqet një pamje tërheqëse të kishës, apo jo? Jam i sigurtë se ndërkohë që kemi shohim këtë letër, me siguri keni menduar: “Kisha lokale në Korint nuk ishte një kishë shumë e mirë.” Kjo është e vërtetë. Dhe nuk është e vërtetë vetëm për atë kishë, por edhe për shumë nga kishat tona sot.

Le të ndalojmë për një moment. Imagjinoni sikur Zoti ta largonte kishën nga bota sot. Cfarë do të ndodhte nëse Ai do t’i largonte të gjithë besimtarët e vërtetë që janë në botë? Ne besojmë se atëherë do të fillonte Mundimi i Madh. Një pjesë e Mundimit të Madh do të vinte për shkak të largimit të kishës. Kisha sot është kripa e tokës dhe drita e botës dhe Fryma e Shenjtë banon në kishë sot.

A po bëhet bota gjithnjë e më e keqe? Disa njerëz thonë se kisha nuk e ka përmirësuar botën, sepse bota është më keq tani se ishte 2000 vjet më parë. Unë nuk jam dakort me këtë. Tek 2 Tim. 3:13 thuhet: *“por njerëzit e këqij dhe mashtrues do të shkojnë keq e më keq, duke gënjyer dhe duke u gënjyer vetë”*, por kjo nuk do të thotë se bota po bëhet më keq. Thuhet se njerëzit e këqinj do të shkojnë keq e më keq. Mendoj se kjo do të thotë që ata do të bëhen më keq gjatë jetës së tyre dhe pastaj do të dalë një brez tjetër.

Bota është pak më mirë sot se 2000 vjet më parë, sepse në atë kohë bota kreu një mëkat që do të kishte qenë një mëkat i pafalshëm. A nuk tha Zoti Jezus: *“At, fali ata sepse nuk e dinë se çfarë bëjnë.”*? (Luka 23:34). Ata kryqëzuan Birin e Perëndisë. Unë e di që bota me anë të refuzimit të Jezus Krishtit e kryqëzon Atë sërish. Mëkati më i madh në të gjithë botën është refuzimi i Krishtit. Bota e cdo brezi ka qenë fajtores për këtë. Zoti Jezus tha se kur të vinte Fryma e Shenjtë, do ta bindte botën për mëkat: *“për mëkat, sepse nuk besojnë në mua.”* (Gjon. 16:9). Shumë mëkate janë të këqija, por mëkati më i keq është refuzimi i Jezus Krishtit. Krimi më i madh që është kryer në këtë tokë është vrasja e Birit të Perëndisë, 2000 vjet më parë. Bota sot është ende e korruptuar, e ndyrë, e poshtër dhe e ligë sic ishte edhe atëherë.

Mendoj se bota sot është një vend më i mirë për të patur shtëpinë sesa para 2000 vjetësh. Ne mund të jetojmë më mirë. Sot, ka shumë gjëra që e bëjnë jetën më të lehtë dhe më të mirë se 2000 vjet më parë. Gjithsesi, ne duhet të kuptojmë shumë qartë se qëllimi i kishës nuk ka qenë ndonjëherë të mbjellë lule në botë, ashtu sic nuk është puna e Izraelit të mbjellë lule në shkretëtirë. Ata kanë qenë shtegëtarë dhe kanë pasur një mesazh dhe një dëshmi. Ky është edhe qëllimi i kishës përgjatë shekujve.

Kisha është një grup njerëzish që duhet të jenë të shenjtë për Zotin, dhe duhet të jetojnë për Të. Do të doja të ngrija gishtin dhe të tregoja se kisha po e bën këtë gjë. Dështimi i saj në këtë fushë është një nga arsytet se përse interesi aktual në Fjalën e Zotit ka rënë. Kisha lokale është shumë e zënë me problemet e saj të brendshme. E megjithatë, kjo nuk e shkatërron faktin që kisha është ai grup që duhet fort nga Zoti Jezus Krisht. Ai dha Vetën e Tij në mënyrë që t’i lante ata, t’i pastronte dhe të mund të bënte cdo besimtar të pranueshëm para Zotit. Gjithsesi, ne jemi larg nga ajo çfarë duhet të jemi. Ne duhet të lëvizim në atë drejtim.

Këtu në letrën e Palit drejtuar Korintasve kemi një pamje të kishës që ishte në qytetin më të keq të Perandorisë Romake. Nuk do të më pëlqente të thuhej që kisha sot nuk ka aspak ndikim përreth. Mund të duket sikur ajo ka shumë pak ndikim, por nëse ai grup njerëzish të perëndishëm do të largoheshin nga kjo botë, atëherë kjo botë do të ishte akoma më keq.

Kapitulli 13

Tema: Zbatimi dhe përfundimi i apostullimit të Palit

ZBATIMI I APOSTULLIMIT TË PALIT

“Ja, kjo është e treta herë që po vij te ju. ``Çdo gjë do të qëndrojë me gojën e dy a tre dëshmitarëve``. [2 Kor. 13:1].

Pali po përsërit atë cfarë kishte thënë edhe më parë. Ai po shkon në Korint për të tretën herë për të ushtruar detyrën e tij si apostull. Cdo gjë do të vërtetohet, kur ai të mbërrijë atje. Cdo gjë do të dalë në shesh. Pali do të ushtrojë detyrën e tij si apostull dhe do të tregojë provën e apostullimit të tij me anë të fuqisë së Krishtit që punon përmes dobësive të Palit.

“E thashë edhe më parë, kur isha i pranishëm te ju për të dytën herë, dhe po e them tani që jam larg jush. Po u shkruaj atyre që kanë mëkatuar më përpara dhe të gjithë të tjerëve se, po të vij përsëri, nuk do të kursej njeri. Sepse ju kërkoni provën e Krishtit që flet në mua; dhe ai s'është i dobët ndaj jush, por është i fuqishëm në ju.” [2 Kor. 13:2-3].

Pali kishte ardhur tek ata në dobësi, por Fjala e Zotit ishte e fuqishme dhe i kishte transformuar ata në atë qytet mëkatar.

“Sepse, megjithëse ai u kryqëzua në dobësinë e tij, ai po rron nëpërmjet fuqisë së Perëndisë, sepse edhe ne jemi të dobët në të, por do të rrojmë me të nëpërmjet fuqisë së Perëndisë ndaj nesh.” [2 Kor. 13:4].

Pali thotë: “Sepse megjithëse ai u kryqëzua në dobësinë e tij” Tingëllon pak e cuditshme të dëgjosh për dobësinë e Zotit. Cfarë është kjo dobësi? Kur Ai shkoi në kryq, kjo ishte dobësia e Zotit. “Ai po rron nëpërmjet fuqisë së Perëndisë.”

Pali kalon tek dicka që është shumë e rëndësishme. Cdo i krishterë duhet të bëjë një analizë rregullisht.

“Analizoni veten tuaj a jeni në besim; provoni veten tuaj! A thua nuk e njihni vetveten se Jezu Krishti është në ju? Veç në qofshi të përjashtuar.” [2 Kor. 13:5].

Kjo nuk ka të bëjë me vullnetin e lirë, zgjedhjen apo sigurinë e besimtarit. Pali thotë se ne duhet ta analizojmë veten tonë për të parë nëse jemi në besim apo jo. Ne duhet të jemi të gatshëm të përballemi me këtë çështje. Mendoj se këtë duhet ta bëjmë dy ose tre herë në vit.

Kur vajza ime ishte e vogël, ajo bëri një rrëfim besimi me nënën e saj, ndërsa kishit. Një ditë ajo erdhi dhe tha që donte të pranonte Jezusin si Shpëtimtarin e saj. Gruaja ime e mori atë në dhomën e gjumit. Ajo ra në gjunjë dhe pranoi Krishtin. Rregullisht pas kësaj kohe, unë e pyesja atë për marrëdhënien e saj me Krishtin. Kur mbushi 10 vjec ajo më pyeti: “Babi, pse vazhdon të më pyesësh nëse jam e krishterë apo jo ose nëse i besoj Jezusit në të vërtetë?” I thashë: “Dua të jem i sigurtë që ti je e shpëtuar. Vec kësaj ti je pasardhsja ime dhe dua të jem i sigurtë.” Unë nuk e kam bërë këtë vetëm për vajzën time, por e kam bërë edhe për veten time. Mendoj se cdo besimtar duhet ta bëjë këtë.

“Por unë shpresoj se ju do ta njihni se ne nuk jemi të përjashtuar.” [2 Kor. 13:6].

Pali kishte bërë një analizë të vetes së tij dhe ai donte që ata ta dinin që ai ishte në besim.

“Edhe i lutem Perëndisë që të mos bëni ndonjë të keqe, jo që të dukemi të miratuar, por që ju të bëni atë që është e mirë edhe sikur ne të ishim të përjashtuar.” [2 Kor. 13:7].

Pali tha se ai donte që ata të ishin besimtarë të vërtetë.

“Ne në fakt nuk kemi asnjë forcë kundër së vërtetës, por vetëm pro së vërtetës.” [2 Kor. 13:8].

Këtu jepet një tjetër e vërtetë e madhe që ne duhet ta nënvizojmë mirë. Miku im, ti nuk mund të bësh asgjë kundër të vërtetës. Kjo është arsyeja pse nuk shqetësohem për njerëzit që nuk janë dakort me Fjalën e Zotit. Ata nuk mund të bëjnë asgjë kundër të vërtetës. Ne duhet të deklarojmë Fjalën e Zotit dhe të mos e kalojmë kohën tonë duke e mbrojtur atë. Perëndia nuk na kërkon ta mbrojmë atë. Ai na kërkon ta shpallim dhe ta ndajmë Fjalën.

“Sepse ne gëzohemi kur jemi të dobët dhe ju jeni të fortë; dhe ne lutemi edhe për këtë: për përsosjen tuaj.” [2 Kor. 13:9].

“Për përsosjen tuaj” nuk do të thotë ajo përsosmëri për të cilën ne mendojmë shpesh, por do të thotë maturi. Ai uron që ata të bëhen të krishterë të pjekur. Ai do që ata të rriten në hir dhe në njohurinë e Krishtit. Ne e dëgjojmë ende këtë shprehje sot: “Pse nuk rritesh?” Ja, pra se cfarë po u thotë Pali atyre. Rrituni në Krishtin.

“Prandaj i shkruaj këto gjëra, kur jam larg jush, që, kur të jem i pranishëm, të mos sillem me ashpërsi, sipas autoritetit që më ka dhënë Zoti për të ndërtuar e jo për të prishur.” [2 Kor. 13:10].

Pali është i gëzuar që ai mund t’u shkruajë atyre në këtë kohë. Ai u shkruan në mënyrë që t’i ndërtojë dhe jo për t’i ulur poshtë.

PËRFUNDIMI I APOSTULLIMIT TË PALIT

“Më në fund, o vëllezër, gëzohuni, përsosuni, ngushëllohuni, jini të një mendje, jetoni në paqe; dhe Perëndia i dashurisë dhe i paqes do të jetë me ju.” [2 Kor. 13:11].

Ai thotë sërish: “Jini të përsosur” – rrituni. Mos jini më bebe të krishtera. Kjo është dicka që mund t’u thuhet shumë besimtarëve sot.

“ngushëllohuni” Ai kthehet sërish tek fjala që ai përdori në fillim të kësaj letre – ngushëllimi i Zotit. Kini parasysh se kjo do të thotë ndihmë. Kjo do të thotë që Perëndia është Ai që është thirrur në

anën tonë për të na ndihmuar, për të na forcuar dhe për të na inkurajuar. Perëndia dëshiron ta bëjë këtë gjë sot për ty, miku im. Nuk ka rëndësi se kush je, ku je apo si je, Perëndia dëshiron të ndihmojë. Ai mund të ndihmojë ty përmes Fjalës së Tij dhe shërbesës së Frymës së Shenjtë.

Cfarë vargje të mrekullueshëm! Perëndia është me ne për të na ngushëlluar. Ne duhet të rritemi dhe të piqemi. Ne nuk mund të bëjmë asgjë kundër të vërtetës. Por ne mund të bëjmë shumë gjëra për të vërtetën. Ne duhet të ecim para me Zotin me një inkurajim të tillë.

“Jini të një mendje” do të thotë të kemi mendjen e Krishtit.

“Jetoni në paqe” Ne nuk mund të bëjmë paqe, por ne mund të jetojmë në paqe.

“dhe Perëndia i dashurisë dhe i paqes do të jetë me ju.” Kjo është paqja e Zotit që kalon cdo kuptim. Kjo është paqja që Zoti ka siguruar përmes gjakut në kryq. Ne duhet të jetojmë në atë paqe sot. Ne duhet të gëzohemi në shpëtimin tonë.

Perëndia i dashurisë dhe i paqes “do të jetë me ju”. Mos e humbisni këtë. Ju nuk jeni vetëm – Perëndia është me ju sot. A nuk është e mrekullueshme kjo?

“Përshtëndetni njeri tjetrin me një puthje të shenjtë, të gjithë shenjtoret ju përshtëndesin.” [2 Kor. 13:12].

Shpresoj që të mos ju vijë keq nëse ju tregoj një histori për Dr. Valter Uilson. Një mik erdhi ta shihte atë dhe gruan e tij të mrekullueshme. Miku përshtëndeti Dr. Uilson me një puthje sepse ai ishte një shenjtore i mrekullueshëm i Zotit. pastaj ai puthi gruan e tij. Ai i tha Dr. Uilsonit: “Kur të përshtëndes ty është një puthje e shenjtë, por kur puth gruan tënde – është uau, e mrekullueshme!” Miqtë e mi, sigurohuni që kur të puthni, ajo të jetë një puthje e shenjtë. Do t’ju sugjeroja që t’i kufizonim puthjet tona brenda të njëjtës seks nëse duam që ato të jenë puthje të shenjta.

“Hiri i Zotit Jezu Krisht, dashuria e Perëndisë dhe bashkësia e Frymës së Shenjtë qofshin me ju të gjithë. Amen.

Pali, apostull (jo nga njerëzit, as me anë të njeriut, por nëpërmjet Jezu Krishtit dhe Perëndisë Atit, që e ringjalli prej së vdekurish)” [2 Kor. 13:13-14].

Me shaka kam thënë se apostulli Pal ishte nga jugu sepse ai përdor shpesh shprehjen “me ju të gjithë”. Ju e dini që unë jam nga jugu dhe besoj se do më falni kur them “ju të gjithë”.

Kur ai thotë se bekimi i Trinitetit duhet të jetë “me ju të gjithë” ai na përfshin edhe ne në kishën e Korintit. Ne duhet të gëzohemi në gjithcka që kemi në Krishitn Jezus: hirin e Zotit Jezus Krisht, dashurinë e Zotit dhe bashkësinë me Frymën e Shenjtë. Ne duhet të jemi dëshmitarë jo vetëm në botë, por gjithashtu edhe në kishat tona.